

РЕШЕНИЕ

№ 1340

гр. Пловдив, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно гражданско дело № 20235300502422 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Изи Финанс“ ЕООД с ЕИК ***от ***, чрез юрисконсулт А.Г. срещу решение № 372/03.08.2023г. по гр.д. №2238/2022г. по описа на РС Асеновград II граждански състав. С решението е признато за установено по отношение на „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б.Н. - управител, че К. Ш. А., ЕГН ***** от *** не дължи на „Изи Финанс,, ЕООД, сума в размер на 138.60 лева, представляваща неустойка по чл.3 от договор за кредит № ***/23.03.2022 г., тъй като клаузата по чл.3 от договора предвиждаща заплащането на горепосочената неустойка, е нищожна поради противоречие с добрите нрави, заобикаляне на закона, както и поради факта, че се явява неравноправна клауза.

С обжалваното решение е отхвърлен предявения насрещен иск от „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б.Н. – управител, против К. Ш. А., ЕГН ***** от

****, за заплащане на сумата 163.10 лева, от които: 140 лева, представляваща част от цялото вземане за главница в размер на 700 лева, с падежна дата 22.05.2022 год. и сумата от 23.10 лева, представляваща начислена договорна/възнаградителна лихва за периода от 22.03.2022 год. до 22.05.2022 год.

Решението се обжалва само по повод насрещния иск като неправилно и необосновано. Сочи се, че съдът незаконосъобразно приема, че е неморално да се предяви частичен иск като признава, че сумата е дължима. На второ място се сочи, че съдът не е приложил чл. 6 от ГПК, поради което е допуснал съществени процесуални нарушения, водещи до неправилност на решението, като се е попречило на страната да определи вида на защита по делото. Сочи се, че с решението съдът неправилно е присъдил недължимо възнаграждение на процесуалния представител на ищеца. Иска се отмяна на решението в частта относно насрещния иск и уважаване на насрещния иск. Претендират се разносните по делото.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от адв. Д. М. - пълномощник на К. А., с който жалбата се намира за неоснователна. Иска се потвърждаване на решението в обжалваната част. Претендират се разносните по делото.

Пловдивският окръжен съд, X-ти граждански състав, след като прецени данните по делото въз основа на доводите на страните и при дължимата служебна проверка, намира следното:

Въззивната жалба е допустима, като подадена в законния срок от легитимирани страни, внесена е дължимата държавна такса за възивно обжалване и е изпълнена процедурата за отговор. Жалбата отговаря на изискванията на закона по форма, съдържание и приложения.

Обжалваното решение не е недопустимо или нищожно при постановяването му не е нарушена императивна материалноправна норма.

Основателно е възражението на жалобоподателя „Изи Финанс,, ЕООД, че съдът незаконосъобразно приема, че е неморално да се предяви частичен иск като признава, че сумата е дължима. Неоснователно е възражението, че съдът не е приложил чл.6 от ГПК, поради което е допуснал съществени процесуални нарушения, водещи до неправилност на решението, като се е попречило на страната да определи вида на защита по делото.

Разбира се че е допустимо да се предявява частичен иск за част от вземането, в тази насока неправилни са мотивите на РС Асеновград, че при непредявяване на иск за цялото оставащо вземане върху която има право, а само за част от него, ищецът по насрещния иск цели увреждане на интересите на длъжника по договора, чрез натоварването му с извънредно много разходи за държавни такси и разноски за адвокатско възнаграждение. Неправилно РС Асеновград приема, че искането за заплащане на посочената главница и договорна лихва, макар да е дължимо е неоснователно, поради наличието на проява на злоупотреба с процесуални права, съгласно чл.57, ал.2 от КРБ и представляващо нарушение на принципа за добросъвестност на страните по делата, съгл. чл. 3, изр. 1-во от ГПК. Както съдебната практика, така и теорията допуска частичния иск и същия с нещо не противоречи на добросъвестността и не е злоупотреба с права, като чл.57, ал.2 от КРБ е неприложим в казуса. Това обаче не е достатъчно за уважаването на насрещния частичен иск.

При проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд на основание точка 1 от ТР №1/2013г. по т.д. №1/2013г. на ВКС, ОСГТК може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване. В казуса основанието за търсене на сумите е договорно, а именно договор за кредит сключен от разстояние № ***между кредитора „Изи Финанс,, ЕООД и ответницата К. Ш. А.. Касае се до договор за потребителски кредит, който се регулира от ЗПК, по който въпрос няма спор по това дело. ЗПК, в чл.10 ал.1 изисква специална форма за сключването на договора за потребителски кредит. Предвидени са две алтернативни форми писмена форма, на хартиен или друг траен носител по дефиницията на §1 т.10 от ДР на ЗПК /най-често електронен документ на електронен носител/. В които две форми по ясен и разбираем начин се описват всички елементи на договора с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Независимо от формата обаче било писмена, било електронна специалния закон - ЗПК в чл.11 ал.1 т.27 изисква положени подписи на страните, които могат да са в зависимост от двете форми или физически или електронни подписи. Налице е форма като условие за действителност на договора, която е императивна правна норма и нарушаването ѝ води до нищожност на договора.

Като тук следва да се посочи, че Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние е общ закон /*lex generalis*/ който регулира финансови услуги като родово понятие визирано в §1 т.1 от ДР на ЗПФУР/ и неговата препратка в чл.18 към чл.293 от ТЗ са по-стари общи закони, спрямо по-новия и специален закон /*lex specialis*/ ЗПК регулиращ само един вид правни сделки от общия род - потребителските кредити. Правната теория е категорична, че при едновременно действие специалната норма изключва приложението на общата норма.

Ето защо по силата чл.11 ал.1 т.27 от ЗПК подписи на страните са изисквана от закона форма за действителност на договора за потребителски кредит и при липсата на такива подписи процесния договор за потребителски кредит се явява нищожен по правилото на чл.26 ал.2 от ЗЗД.

Същото е решението дадено и в друг специален закон - Закона за кредитите за недвижими имоти на потребители. Който в чл.24 ал.1 т.17 от ЗКНИП изисква подписи на страните по договора. Като тук ясно в чл.23 ал.2 от ЗКНИП законодателят е посочил, че договорът за кредит може да бъде сключен и чрез средства за комуникация от разстояние при спазване разпоредбите на този закон. Тоест при спазване на разпоредбата на специалния закон и в частта относно формата.

Налага се извода, че потребителски кредити също може да се сключват чрез средства за комуникация от разстояние при спазване разпоредбите на ЗПК. Възможността да се сключват дистанционно договори в писмена форма с подписи на потребителите е трайно установена при приложението на защитата правата на потребителите по чл.225 и следващите от ЗЕС относно сключваните договори с мобилните оператори. Ето защо няма никаква житейска или правна логика тази защита на правата на потребителите в случая с договорите за потребителски кредити да се откаже на базата на общия закон - ЗПФУР.

При това положение предявеният насрещен частичен иск на договорно основание – чл.79 от ЗЗД правилно е бил отхвърлен от РС Асеновград, макар и с неправилни мотиви. Решението следва да се потвърди, като за ищеца остава правото да предяви иск за връщане на дадената главница по този нищожен договор на основание неоснователно обогатяване по чл.55 от ЗЗД с нов иск.

С оглед резултата по делото на основание чл.78 ал.1 от ГПК следва да се присъдят разноски на адвокат Д. В. М. за въззивната инстанция по реда на чл.38 от ЗА, за осъществената безплатна правна помощ пред въззивната инстанция в размер на 400 лева, определено възнаграждение по реда на чл.7 ал.2 т.1 от НМРАВ.

Мотивиран така съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 372/03.08.2023г. по гр.д. №2238/2022г. по описа на РС Асеновград II граждански състав, **в частта** в която е отхвърлен предявения насрещен иск от „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Б.Н. – управител, против К. Ш. А., ЕГН ***** от ***, за заплащане на сумата 163.10 лева, от които: 140 лева, представляваща част от цялото вземане за главница в размер на 700 лева, с падежна дата 22.05.2022 год. и сумата от 23.10 лева, представляваща начислена договорна/възнаградителна лихва за периода от 22.03.2022 год. до 22.05.2022 год.

Решението в останалата му част е влязло в сила като необжалвано.

ОСЪЖДА „Изи Финанс,, ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, да заплати на адвокат Д. В. М. от АК Пловдив, ***, на основание чл.38 ЗА сумата от 400 лева за осъществената безплатна правна помощ пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____